

brukar få idéer till de instrumentala bitarna.”

P: ”Martyn har vanligtvis texten och den grundläggande ramen, och sen brukar vi arbeta fram något där jag kanske ändrar tempot eller den inbördes balansen mellan instrumenten, eller vilka instrument som skall spelas. Martyn är alltså författaren och jag är den som arrangerar det hela. Det fungerar inte riktigt så, men generellt sett stämmer det nog.”

M: ”Sättet vi arbetar på gör att vi hjälper varandra att få ut det bästa om du förstår vad jag menar. Jag tror Pete får inspiration av att ha en ram, något att arbeta på, medan jag brukar ha idéerna utan att kunna förverkliga dem.”

Hur klarar ni att spela alla instrumenten själva, på liveframträdanden?

M: ”Pete har tre stycken extraarmar som han sätter på sig!” (ha, ha, ha)

P: ”Jag spelar basen på synten med vänster hand och trummar med den högra. Martyn spelar gitarr, orgel och sjunger. En fälla man lätt kan fastna i är att lägga på en massa grejer, syntar och sånt, när man är i studion. Vi försöker istället att spela in våra skivor med så lite pålägg som möjligt, nästan studiolive, så att vi har ungefär samma sound live.”

Använder ni rytmbox?

P: ”Nej, aldrig.”

M: ”Vi använde en på första skivan på en eller två sånger. Det var egentligen inte en riktig rytmbox, utan en sån där som sitter inbyggd i alla orglar nuförtiden.” Är det inte ganska svårt att variera sig när man bara är två, och spelar ett begränsat antal instrument? Har ni problem med att allt ni gör låter likadant?

P: ”Nej, det tycker jag inte. Du sa själv att några av våra skivor låter

som om de var gjorda av olika grupper. Jag tror att vi förändrar oss hela tiden, men risken finns ju alltid att man får idétorka. Fast bara för att en av våra skivor har varit framgångsrik innebär det inte att vi gör en precis likadan skiva till för försäljningens skull.”

M: ”Jag tror snarare att vi har så många olika sidor att folk inte riktigt vet vad de skall tro om oss.”

Hur länge tror ni att ni kommer att kunna förändra er själva och er musik?

M: ”Hur länge som helst tror jag. Förra veckan t.ex. pratade jag med Pete om vad jag ville göra istället för all mörk, otäck musik som jag var trött på. Jag ville prova på att göra något som var vänligt och glatt, fem minuter senare sade jag: 'Jag vill göra något lugnt och atmosfäriskt egentligen. Pete bara skrattade åt mig.

Om vi bara håller på så där kan vi alltid försöka oss på nya saker, och på så sätt förändra oss.”

Annars är det väldigt vanligt att grupper liksom stagnerar. Efter de första spännande plattorna verkar musikerna att ta det som vilket helautomatiserat arbete som helst.

P: ”Ja, det är också en fälla det är mycket lätt att fastna i.”

Herrarna Bates & Becker verkar inte vara de som blir ointressanta i första taget, även om de nog också blir fångade i en återvändsgränd någon gång i framtiden.

Men låt oss inte grubbla på sådana saker, låt oss istället njuta av deras musik HÄR och NU!! På tal om att njuta blev vi efter intervjun bjudna på brakmiddag av Peters föräldrar, som faktiskt var lika trevliga som de ögonlösa själva.

intervju: Michael Björn
Joakim Norling
illustration: Jocke Norling
text: Michael Björn

Thoughts are
so quiet: yet,
coming so
free, words
are the bars
and bolts that
lock away this
key...

"LIES OF LOVE"

